

Ὁ Λοιδωμός μας

Καί ἐκοίταξα τριγύρου καί δὲν ἔβλεπα τίποτε καί εἶπα:

Ὁ Κύριος δὲ θέλει νὰ ἰδῶ ἄλλο. Καί γυρίζοντας τὸ πρόσωπο ὅπου ἦταν οἱ πλάτες μου ἐκίνησα γιὰ νὰ πάω στὸν Ἄι - Λύπιο.

Ἀλλὰ ἄκουσα νὰ τρέμει ἡ γῆς ἀποκάτου ἀπὸ τὰ πόδια μου, καί πλήθος ἀστραπῆς ἐγιόμοζαν τὸν ἀέρα πάντα αὐφαίνοντας τὴ γοργότητά καί τὴ λάμψη. Καί ἐσκιασθῆκα, γιατί ἡ ὥρα ἦταν κοντὰ στ' ἄγρια μεσανύχτια.

Τόσο ποὺ ἔσπρωξα ὀμπρὸς τὰ χέρια μου καθὼς κάνει ὁ ἄνθρωπος ὅπου δὲν ἔχει τὸ φῶς του.

Ἀλήθεια, μα-μα-μα-μὰ τὴν Παναγιά, ἄκουσ' ἐδῶ, ἀααλήθεια, μμὰ τὸν Ἄι - Νικόλα, ἄκουσ' ἐδῶ, ἀλλήθεια, ἄκουσ' ἐδῶ, μὰ τὸν Ἄι - Στυ-στυ-ρί-δωνα, ἀλήθεια, μὰ τ' ἀγναχαρα-χραχρα-γραχναν-τα μυστήρια τοῦ Θεοῦ.

Γιὰ τοῦτο σῶδωσα τὴν κατάρρα μου γονατισμένη καί ξέπλεκη εἰς τὴν πίκρα τῆς ψυχῆς μου, ὅταν ἀσήμαιναν ὅλες οἱ ἐκκλησίες τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα.

Στὴν ξανάδωσα μίαν ὥρα πρὶν ξεψυχήσω, καί τώρα στὴν ξαναδίνω, κακὸ καί ἀνάποδο θηλυκό.

Καί ἡ τρίδιπλη κατάρρα θέλει εἶναι ἀληθινή καί ἐνεργητικὴ στὸ κορμί σου καί

Ἡ «Υῶδρια» θὰ ἀφιερῶσει τὸ ἐπόμενο 16ο τεῦχος τῆς πρὸ Σολωμοῦ. Παρακαλοῦμε τοὺς φίλους μας ν' ἀπαντήσουν στὸ ἐρώτημά μας:

ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΤΟ ΣΟΛΩΜΟ ΣΗΜΕΡΑ!

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΗΣ «ΥΔΡΙΑΣ»

Πάλι στὴν «Υῶδρια» 14ης φάνηκαν μερικά σημαντικὰ λάθη: παρακαλοῦμε τοὺς ἀναγνώστες νὰ τὰ σημειώσουν.

★ Οἱ τίτλοι τῆς ΜΕΛΕΤΗΣ ΓΑΩΣΣΑΣ καὶ ΜΕΛΕΤΗΣ ΠΟΙΗΣΗΣ, πρέπει ν' ἀλλάξουν θέση ★ Μόνο ἡ ΜΝΗΜΗ ἀπ' τὸ «Φιλόγελο» εἶναι παρουσίαση τοῦ Ἀρη Μπερλή ★ Στὴ με-

στὴν ψυχὴ σου, καθὼς εἶναι ἀληθινὰ καὶ ἐνεργητικὰ στὸν φαινόμενο καί στὸν ἄτομο κόσμο τὰ τρία πρόσωπα τῆς Ἀγίας Τριάδας.

Ἔτσι λέοντας ἔδγαλε ἓνα ζωνάρι ποὺ ἦταν τοῦ ἀνδρός τῆς, τὸ χουχούλιει τρεῖς φορές καί τὸ πέταξε μὲς στὰ μούτρα τῆς.

Καί ὁ γέρος ἐτραύλισε ἐτούτα τὰ ἑστέρα λόγια, καί ἡ παιδούλα ἀναδύθηκε στὸ κόκκινο προσκέφαλο σὰν τὸ μικρὸ σκοτωμένο πουλὶ.

...

Ἔτσι λέοντας ἔκαμε ἓνα γύρο καί δάλθηκε μὲ μεγάλη λύσσα νὰ χοροῦ καί τὸ πουκάμισο τὸ κοντὸ εὐρισκότου στὸ πρόσωπό τῆς. Καί τὰ μαλλιά, ποὶ καὶ λιγδωμένα, ἔλεγες πὼς εἶναι τὸ δόπουλα ὅπου γέρονται ἀνάμεσό του κορμάτια ἀπάνου στὸν κουρνιαχτό.

Καί στὴ ζέστα τοῦ χοροῦ ἔκανε μὲ τὸ ζωνάρι μία θηλιά, καί ὁ χορὸς ἐδόσαστο δσο νὰ κάμει τὴ θηλιά.

...

Καί ἐπέρασα πέρα μὲ τὸ κεφάλι σφιγμένο καί στοχασμένο νὰ πάω νὰ τὴν εἶδα.

Καί ἄκουσα στὸ μέτωπο κάποιον ποὺ μ' ἐχτύπησε κι ἔπεσα ξαφνιασμένη τ' ἀνάσκελα.

Καί εἶδα τὴ γυναῖκα τῆς Ζακύνθου ποὺ ἐκρεμότουνα καί ἐκυμάτιζε.

Λέτη τοῦ Ἀντρέα Μπελεζίνη νὰ μαρτυρῇ καὶ οἱ παρατηρήσεις τοῦ τίτλου: Εἶσι: (ΚΑ) ΣΤΙΧΡΟΝΗ ★ Στὴ «ΚΟΚΚΑΛΑ» τοῦ Ἀ. Πασχαλά (σελ. 23), 4, στ. 3 ἀντὶ «χρυσὸν ἐκράτει» ★ Τὰ λάθη τῶν «Ἀστέρων» σημειώνονται στὴν ὑποσημειωμένη συνέχεια ★ Στὸ ποίημα τοῦ Α. Καρατζά ἀντὶ «καὶ», σελ. 24 ★ Στὸ «Addio» τῆς σελ. 50 λείπει τὸ ὄνομα τοῦ ποιητῆ: Harold Norse.